

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

hvorefter man så ligesom for at markere en vis forskel trækker 1 eller måske 2 pct. fra. Så har man dannet sin egen økonomiske politik.

Det er vel sørgeligt at skulle konstatere, at fremskridtspartiet åbenbart ikke kun er det største, men også det eneste oppositionsparti i denne sal bortset fra venstrefløjspartierne.

Med disse ord vil jeg på det varmeste anbefale, at man siger nej til uansvarlighed, siger nej til storarbejdsløshed, siger nej til en dårlig betalingsbalance, til et for stort omkostningsniveau, til en øget gældsætning og til asociale reallønsforringelser, at man altså stemmer nej til dette forslag til finanslov.

Christophersen (V):

Det afgørende spørgsmål, der skal besvares her ved tredje behandling af finanslovsforslaget, er selvfølgelig, om dette finanslovsforslag lever op til de krav, der må stilles til den økonomiske politik. Vi må spørge hinanden: bidrager det til at bekæmpe gældsætningen? Bidrager det til at bekæmpe ledigheden? Efter venstres opfattelse er svaret nej. Vi finder, at forslaget er utilstrækkeligt i forhold til disse problemer, ligesom vi finder, at regeringens økonomiske politik i øvrigt er utilstrækkelig.

De to opgaver, vi står over for, har vi ofte drøftet her i folketinget uden at være kommet meget længere i løsningen af dem. Det er vores ledighedsproblem, det er vores gældsproblem i forhold til udlandet. Måske kunne det være meget nyttigt at vurdere, hvilken størrelsesorden disse problemer egentlig har. Det kunne måske være meget nyttigt at stille sig selv det spørgsmål: hvor lang tid vil det egentlig tage at løse disse problemer, og hvad er det for forudsætninger, der skal tilvejebringes?

Hvis vi ser på ledigheden, så må man vel sige, at den skal begrænses med ca. 100.000 personer på årsbasis, hvis vi skal vende tilbage til en situation med normal beskæftigelse; og hvis man forestiller sig, at vi giver os selv 3 år til at løse den opgave for nu at tage det kortest mulige spand af tid, så vil der samtidig i den periode være en nettotilgang til arbejdsmarkedet vel på omkring 15.000 mennesker om året, og det vil sige, at vi i løbet af de 3 år hvert eneste år skal skaffe 45.000-48.000 nye job for at være vendt tilbage til en situation med fuld beskæftigelse.

Når man erindrer sig, at der hele tiden finder en forbedring sted af erhvervslivets pro-

duktivitet, af dets produktionsevne pr. ansat, som man vel kan sætte til noget i retning af 4 pct. om året, vil det med andre ord sige, at hvis vi år efter år i 3 år skal skaffe 45.000-48.000 nye job, så skal vi i virkeligheden op på en årlig vækst i vores bruttonationalprodukt på omkring 6 pct. for at vende tilbage til fuld beskæftigelse. Det må man sige er en overordentlig ambitiøs tankegang. Det er muligt, det kan lade sig gøre, men det vil i så fald være en udvikling, som vi ikke engang i de velstående 1960'ere var i stand til at præstere. Jeg synes, det er vigtigt at holde sig for øje, at det stiller meget, meget betydelige krav til den årlige økonomiske vækst herhjemme at vende tilbage til fuld beskæftigelse i løbet af f. eks. 3 år. Og det er jo ikke tilstrækkeligt, at man vender tilbage til fuld beskæftigelse, man er også nødt til at sørge for, at de nye job, der skal skabes, fordeles sådan mellem hjemmemarkedserhvervene og de eksportkonkurrerende og importkonkurrerende erhverv, at vi ikke øger gældsætningen, men får den trappet ned, sådan at vi i løbet af en kort periode kan begynde at afvikle vores gæld til udlandet.

Hvis vi tænker os, at man i løbet af 3-4 år, samtidig med at man genskaber fuld beskæftigelse, skulle nå frem til en balance i vores forhold til udlandet, vil det simpelt hen sige, at vi ikke bare hvert år skal skaffe 45.000, 48.000 eller 50.000 nye job, men omkring 30.000 af dem skal formentlig ligge i eksportindustrien, og det vil igen sige, hvis vi skulle fortsætte ræsonnementet, at vi stiller os selv den opgave, ikke alene at få en økonomisk vækst på omkring 6 pct. om året, men også at få en stigning i vores eksport målt i mængder, målt i faste priser, på vel 13-14 pct.; også det er mere, end vi på noget tidligere tidspunkt har oplevet.

Derfor tror jeg, at man må drage den konklusion af de økonomiske vanskeligheder, som vi har siddet fast i i de sidste 3 år, og som er så vældige, at hvis opgaven skal løses, må det være realistisk at tale om en løsningsperiode, som strækker sig i hvert fald et par år ind i 1980'erne. Det tror jeg er en realistisk betragtningensmåde. Vi er ikke ude af vore gældsætningsproblemer, vi er ikke ude af vore ledighedsproblemer på denne side af 1980, hvis vi vil løse begge opgaver på én gang, og det kan meget vel være en nødvendighed, for det er jo ikke os selv, der alene afgør, i hvilket tempo vi vil klare gældsproblemet i forhold til udlandet. Så længe der er en international depression